

Εκτέλεση

Της Ιωάννας Τσάτσου, Λογοτέχνης.

Το βουνά γύρω ελεύθερο μέσα στο φως
κατεβάζουν το ξεροβόρι,
που φέρνει στην καρδιά φαντάσματα μύθους,
όμως εδώ στην πολιτεία σταμάτησε ο καιρός
η ώρα είναι δυόμιση,
έτσι λέει το ρολόι εκεί ψηλά
στο καπνισμένο καμπαναριό.
Τα περασμένα, τα τωρινά και τα μελλούμενα
είναι εκεί
δυόμιση, η ώρα του θανάτου.

Η νύχτα πέφτει γρήγορα το χειμώνα,
βουβή η γυναίκα βιάζεται, ιδροκοπάει,
οργώνει την παγωμένη γη του Δεκέμβρη,
που αρνιέται κι εκείνη ν' ανοίξει
μια πληγή τόσο πλατιά, έναν τάφο,
τι τ' άψυχα κορμιά πολλά· πώς να τα συμμαζέψει;
Άλλες βελόνες ας δείχνουν το χρόνο
τα μεσημέρια, τα βράδια,
η καρφωμένη παντοτινή στιγμή
δυόμιση.

Τώρα μέσα στη μαύρη μαντήλα
τύλιξε τον καημό της η γυναίκα.
Τη φόρεσε για πάντα,
μέσα απ' αυτή βλέπει τον κόσμο,
γνωρίζει
πόσο οι πεθαμένοι ζητούν τα κορμιά τους,
αβοήθητοι
μέσα στην παντοδύναμη σιωπή τους,
ρωτάνε, ζητάνε,
κανείς δεν απαντά.

Τα βουνά γύρω πρέπει να είναι ωραία
μα πώς να τα νοιώσω;
Στο σκοτεινό κύκλο του ρολογιού
η ώρα οριστική, ακίνητη
δυόμιση,
δεν ξαναβρέθηκε ο καιρός.

Μες στη γαλήνη του εσπερινού
ακούγεται το σήμαντρο,
είναι το άχρονο χρέος.